

Sygn. akt: **IC 1005/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Żelewska

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 lipca 2020 roku w G.

sprawy z powództwa **R. S.**

przeciwko **Gminie M. G.**

o ustalenie

I. ustala iż powód R. S. wstąpił w stosunek najmu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w budynku przy ul. 3-go M. 16 w G., w miejsce zmarłej w dniu 3 stycznia 2019 roku jego matki W. M.;

II. zasądza od pozwanej Gminy M. G. na rzecz powoda R. S. kwotę 332,10 złotych (trzysta trzydzieści dwa złote 10/100) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu przez radcę prawnego E. J.,

III. nakazuje ściągnąć od pozwanej Gminy M. G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 200,00 zł (dwieście złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

Sygnatura akt: IC 1005/19

UZASADNIENIE

Powód R. S. wniósł pozew przeciwko Gminie M. G. o ustalenie, że wstąpił w dniu 3 stycznia 2019r. w stosunek najmu lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...) wchodzącego w skład zasobu mieszkaniowego pozwanej Gminy.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że najemcą ww. lokalu była matka powoda W. M. na podstawie umowy najmu z dnia 19 sierpnia 1996r. zawartej na czas nieokreślony. Najemczyni zamieszkiwała w ww. lokalu wraz z synem R. S. do chwili swej śmierci. Mieszkanie było i jest nadal dla powoda centrum życiowym, powód nie posiada innego mieszkania. Powód był uwzględniony w piśmie do Urzędu Miasta G. z dnia 6 sierpnia 1996r. jako osoba uprawniona do zamieszkania w lokalu. Matka powoda w dniu 19 czerwca 2010r. zawarła związek małżeński z mieszkańcem K., jednakże cały czas jej centrum życiowym było sporne mieszkanie. Po śmierci matki powód zwrócił się do pozwanej o potwierdzenie tytułu prawnego do lokalu, jednak pozwana odmówiła, wskazując, że matka powoda miała stałe zameldowanie w K., a w spornym lokalu miała jedynie zameldowanie czasowe. Jak wskazuje powód zameldowanie matki pod adresem męża nie jest równoznaczne ze zmianą jej stałego zamieszkania, były to wyłącznie czynności administracyjne, matka powoda jedynie odwiedzała męża w K.. W. M. od 2011r. miała zdiagnozowany nowotwór złośliwy piersi i do śmierci leczyła się w G.. Nadto, fakt zamieszkiwania W. M. w G. potwierdza zawarta kompleksowa umowa na dostawę energii elektrycznej, gdzie jako adres zamieszkania wskazano sporny lokal, a także opłacanie przez nią rachunków za ten lokal. Powód wskazuje, że do K. jego matka udawała się sporadycznie, aby dokonać opłat rachunków, gdyż jej mąż nie był w stanie tego robić.

(pozew k. 3-6)

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa, W ocenie pozwanej powód nie zamieszkiwał ze zmarłą najemczynią do chwili jej śmierci, albowiem lokal przy ul. (...) nie stanowił dla W. M. w tym czasie centrum spraw życiowych, gdyż takowe znajdowało się w mieszkaniu męża w K.. Z akt lokalowych wynika, że zmarła najemczyni w dniu 19 czerwca 2020r. zawarła związek małżeński w K., a następnie w dniu 2 lipca 2010r. dokonała wymeldowania z pobytu stałego z lokalu przy ul. (...) i dokonała zameldowania w K. przy ul. (...), a także została zgłoszona do wspólnego zamieszkania przez osobę posiadającą tytuł do tego lokalu. Zdaniem pozwanej potwierdza to, że centrum życiowe najemczyni znajdowało się w K. przy mężu. Zważywszy na uregulowania art. 23 kro – zdaniem pozwanej – całkowicie nieprawdopodobnym jest twierdzenie powoda, iż po zawarciu związku małżeńskiego jego matka nadal mieszkała z synem, a nie z mężem. Jak wskazuje pozwana zameldowanie najemczyni na pobyt czasowy w spornym lokalu związane było ze wszczęciem przeciwko niej procedury zmierzającej do rozwiązania umowy najmu z powodu niezamieszkiwania w lokalu. Pozwana zakwestionowała wartość dowodową przedłożonej dokumentacji medycznej, wskazując, że dotyczy ona głównie okresu 2011/2012. Nadto, wskazała, że w ostatnich miesiącach życia jako adres zamieszkania najemczyni podawała adres córki. Pozwana zakwestionowała autentyczność zaświadczenia ZUS, wskazując na brak podpisu. Nadto, pozwana wskazała, że zawarcie umowy na dostawę energii elektrycznej nie stanowi potwierdzenia faktu zamieszkiwania, albowiem najemczyni zawarła ją z uwagi na posiadany tytuł prawny do lokal.

(odpowiedź na pozew k. 58-59v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy najmu z dnia 19 sierpnia 1996r. W. M. (poprzednio S.) była najemczynią lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w G.. Umowa najmu została zawarta na czas nieokreślony. Przedmiotowy lokal stanowi własność pozwanej Gminy M. G..

(dowód: umowa najmu z dnia 19 sierpnia 1996r. k. 9-11 wraz z aneksem nr (...) k. 12)

Powód R. S. jest synem W. M..

(dowód: odpis skrócony aktu urodzenia k. 17)

Powód jest zameldowany na pobyt stały w spornym lokalu przy ul. (...) w G. od dnia 15 stycznia 1986r.

(dowód: zaświadczenie o zameldowaniu k. 20)

W przedmiotowym lokalu, po rozwodzie zamieszkała również siostra powoda – A. G. wraz z dziećmi, jednak w maju 2010r. wyprowadzili się do lokalu przy ul. (...) w G..

(dowód: zeznania świadka A. G. płyta CD k. 78)

W dniu 19 czerwca 2010r. w K. W. S. zawarła związek małżeński z A. M. (1).

(dowód: odpis skrócony aktu małżeństwa k. 18)

W dniu 2 lipca 2010r. W. M. dokonała wymeldowania z pobytu stałego w lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w G.. Natomiast, w dniu 6 lipca 2010r. zameldowała się na pobyt stały w lokalu nr (...) przy ul. (...) w K. i została zgłoszona przez małżonka będącego najemcą tego lokalu do wspólnego zamieszkiwania wynajmującemu tj. (...) sp. z o.o. w K.. W dniu 27 lutego 2014r. W. M. dokonała zameldowania na pobyt czasowy w lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w G..

(dowód: informacja adresowa k. 62, pismom (...) sp. z o.o. w K. z dnia 16 maja 2019r. k. 63)

Po zawarciu związku małżeńskiego W. M. wyprowadziła się do męża do K.. Po opuszczeniu spornego lokalu najemczyni przyjeżdżała do G. raz w miesiącu. Jednakże po kilku miesiącach z uwagi na alkoholizm męża W. M. wróciła do lokalu

przy ul. (...) w G., zabierając z powrotem większość swoich rzeczy. Odtąd W. M. raz w miesiącu wyjeżdżała do K., aby zapłacić rachunki za mieszkanie męża i zapobiec w ten sposób eksmisji męża z tego lokalu.

(dowód: przesłuchanie powoda R. S. płyta CD k. 127, zeznania świadka A. G. płyta CD k. 78)

W. M. była widywana przez sąsiadów na klatce schodowej, przy okazji wyrzucania śmieci, wyprowadzania psa, mycia okien, czy też robienia zakupów.

(dowód: zeznania świadka W. G. (1) płyta CD k. 98, zeznania świadka K. K. płyta CD k. 98, zeznania świadka Z. K. płyta CD k. 98, zeznania świadka B. K. płyta CD k. 98, zeznania świadka K. M. płyta CD k. 127)

W 2013r. pozwana wszczęła wobec W. M. postępowanie zmierzające do rozwiązania umowy najmu z powodu wymeldowania się z lokalu oraz zadłużenia w opłatach za mieszkanie. W 2014r. pozwana odstąpiła od prowadzenia tego postępowania, uznając, że W. M. realizuje swoje potrzeby mieszkaniowe w myśl umowy najmu i zobowiązała ją do uregulowania spraw meldunkowych zgodnie ze stanem faktycznym.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 9 października 2013r. k. 64, pismo pozwanego z dnia 20 stycznia 2014r. k. 65)

W 2011r. u W. M. zdiagnozowano nowotwór złośliwy piersi. Najemczyni leczyła się u onkologa w G., Wojewódzkim Centrum Onkologii w G., a także Uniwersyteckim Centrum (...) w G., Szpitalu (...). W. a P. w G..

(dowód: dokumentacja medyczna k. 21-42, 69-74)

W 2016r. nastąpił nawrót choroby i przerzuty do kości. Z uwagi na pogorszenie stanu zdrowia najemczyni opiekę nad nią przejęła córka A. G., albowiem powód często wyjeżdżał za granicę w sprawach zawodowych.

(dowód: zeznania świadka A. G. k. 78)

W dniu 11 grudnia 2014r. W. M. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w G. umowę kompleksową na dostawę energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w G..

(dowód: umowa kompleksowa z dnia 11 grudnia 2014r. k. 44-44v)

W dniu 3 stycznia 2019r. w G. W. M. zmarła.

(dowód: odpis skrócony aktu zgonu k. 19)

Po śmierci matki, powód wystąpił do Gminy M. G. z wnioskiem o potwierdzenie jego tytułu prawnego do ww. lokalu na podstawie art. 691 kc. Pismem z dnia 30 maja 2019r. pozwana odmówiła potwierdzenia uprawnień powoda do lokalu, wskazując, że w chwili śmierci lokal przy ul. (...) nie stanowił dla W. M. centrum spraw życiowych.

(dowód: pismo z dnia 30 maja 2019r. k. 20a)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadków A. G., W. G. (1), K. K., Z. K., B. K., A. M. (2), K. M., B. S., M. S. oraz dowodu z przesłuchania powoda.

Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrywał się żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej ww. dokumentów. Podkreślić bowiem należy, iż dokumenty w postaci informacji o zameldowaniu, odpisów aktów stanu cywilnego mają charakter dokumentów urzędowych, które zgodnie z art. 244 kpc korzystają z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń. W toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie obaliła ww. domniemań w trybie art. 252 kpc W przypadku pozostałych przedłożonych przez strony dokumentów mających charakter dokumentów prywatnych żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów ani nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi dokumentami

nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Sąd również nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania ww. dokumentów.

Jeśli natomiast chodzi o zeznania przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków to w zeznaniach tych co prawda wystąpiły pewne rozbieżności dotyczące charakteru zamieszkiwania najemczynie W. M. w spornym lokalu mieszkalnym przy ul. (...) w G., lecz spowodowane były one głównie różnym stopniem zażyłości pomiędzy poszczególnymi świadkami a najemczynią, czy poziomem zainteresowania tych osób życiem innych lokatorów budynku wielorodzinnego. W świetle zasad doświadczenia życiowego nie budzi wątpliwości, że różne osoby w różnym stopniu interesują się sprawami sąsiadów. W tym kontekście rozbieżności w zeznaniach świadków należy złożyć na karb wymienionych powyżej okoliczności i nie należy zarzucać poszczególnym świadkom, że celowo zeznawali na korzyść którejkolwiek stron, niezgodnie z prawdą. Nie każdy bowiem utrzymuje bliższe znajomości z sąsiadami. Zważyć należy, iż niektórzy świadkowie, zwłaszcza ci, którzy zamieszkują w budynku od stosunkowo niedługiego czasu w ogóle nie posiadali wiedzy co do zamieszkiwania W. M. w spornym lokalu (B. S., M. S.). Inni świadkowie, mimo że zamieszkiwali w budynku przy ul. (...) od dłuższego czasu nie potrafili wskazać, czy W. M. zamieszkiwała stale czy epizodycznie, gdyż nie utrzymywali z nią zażyłych stosunków sąsiedzkich (K. M.). Jeszcze inni świadkowie nie potrafili ocenić charakteru zamieszkiwania najemczynie z uwagi na fakt, że sami stale nie zamieszkiwali na nieruchomości (A. M. (2)). Z kolei, pełniąca obowiązki członka zarządu B. K. nie potrafiła wskazać, czy W. M. kiedykolwiek wyprowadziła się ze spornego mieszkania, a także nie miała wiedzy o jej stosunkach małżeńskich. Świadek bowiem nie pozostawała w zażyłych stosunkach z najemczynią czy powodem i nie interesowała się sprawami sąsiadów. W. G. (1) widywała najemczynię, lecz nie miała wiedzy o jej małżeństwie. Większy zasób wiadomości o życiu najemczynie, jej centrum życiowym, stanie zdrowia czy stosunkach małżeńskich posiadali świadkowie K. K. i Z. K., których zeznania zasadniczo korelują z zeznaniami powoda oraz jego siostry A. G.. Wymienieni świadkowie widywali bowiem W. M. z dość dużą częstotliwością (raz w tygodniu, prawie codziennie).

Sąd nie dopatrył się podstaw do kwestionowania zeznań powoda. Zważyć bowiem należy, iż zeznania powoda są spójne, logiczne, a także zbieżne z zeznaniami części z przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków, którzy widywali jego matkę na klatce schodowej, widywali ją przy okazji wykonywania różnych czynności dnia codziennego. Nie budzą również wątpliwości zeznania powoda oraz jego siostry co do stosunków panujących w małżeństwie W. M.. W tym zakresie zeznania te znajdują potwierdzenie w zeznaniach choćby świadka Z. K.. Świadek ten nie należał do kręgu znajomych czy też członków rodziny powoda, ani też nie pozostawał ze stroną powodową w stosunkach faktycznych czy prawnych, które mogłyby rzutować na ocenę wiarygodności jego zeznań.

Podstawę powództwa stanowił przepis art. 691 § 1 i 2 kc. Jak stanowi art. 691 § 1 kc w razie śmierci najemcy lokalu mieszkalnego w stosunek najmu lokalu wstępują: małżonek niebędący współnajemcą lokalu, dzieci najemcy i jego współmałżonka, inne osoby, wobec których najemca był obowiązany do świadczeń alimentacyjnych, oraz osoba, która pozostawała faktycznie we wspólnym pożyciu z najemcą. Z kolei wedle art. 691 § 2 kc osoby wymienione w § 1 wstępują w stosunek najmu lokalu mieszkalnego, jeżeli stale zamieszkiwały z najemcą w tym lokalu do chwili jego śmierci.

Nie ulega wątpliwości, że powód będący synem najemczynie należy do ustawowego kręgu osób uprawnionych do wstąpienia w stosunek najmu lokalu mieszkalnego po zmarłym najemcy. Nadto, nie było sporu, że powód zamieszkuje w spornym lokalu przy ul. (...) i w lokalu tym znajduje się jego centrum życiowe. Natomiast spór pomiędzy stronami dotyczył tego, czy zmarła najemczynie stale zamieszkiwała w spornym lokalu do chwili swojej śmierci. W świetle powołanego powyżej przepisu nie ulega bowiem wątpliwości, że do wstąpienia w stosunek najmu po zmarłym najemcy konieczne jest stale zamieszkiwanie osoby uprawnionej i najemcy w chwili śmierci najemcy. Stałe zamieszkiwanie polega na tym, że w zajmowanym lokalu znajduje się centrum życiowe danej osoby (por. K. Osajda (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, 2020). W orzecznictwie wskazuje się, że przez stałe zamieszkanie, stanowiące przesłankę nabycia praw najmu na podstawie art. 691 kc, należy rozumieć zamieszkiwanie w konkretnym mieszkaniu, w określonej miejscowości z zamiarem stałego pobytu, wyrażonym przez to, że w tym mieszkaniu i tej miejscowości skupia się życie osobiste i działalność osoby bliskiej najemcy (por. wyrok SN z 6 maja 1980r. III CRN 61/80, L.). Rzecz jasna w taki sam sposób należy rozumieć stałe zamieszkiwanie najemcy. Stałe zamieszkanie zaistnieje wtedy gdy cała życiowa działalność danej osoby zostanie ześrodkowana w danym lokalu w ten sposób, że stanie się on jej centrum życiowym,

tzn. gdy w mieszkaniu tym będą koncentrowały się wszystkie jej sprawy osobiste i majątkowe (por.: wyrok SN z 12 września 2001r., V CKN 1827/00, L.; wyrok SN z 16 września 1998r., II CKN 889/97, L.; wyrok SN z 3 lutego 2000r., I CKN 40/99, L.).

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że matka powoda W. M. była formalnie stroną umowy najmu, albowiem do jej śmierci umowa nie została wypowiedziana. Bezsporne było również, że w 2010r. w K. najemczynie zawarła związek małżeński z A. M. (1), który zamieszkiwał w K.. Mało tego, w lipcu 2010r. najemczynie wymeldowała się z pobytu stałego w spornym lokalu i zameldowała się w lokalu małżonka. Ponadto, A. M. (1) zgłosił wynajmującemu fakt wspólnego zamieszkiwania z żoną. Z zeznań powoda oraz jego siostry A. G. wynika, że W. M. po zawarciu małżeństwa wyprowadziła się do męża, zabierając część swoich rzeczy. W tym czasie rzeczywiście centrum życiowe znajdowało się przy mężu w lokalu przy ul. (...) w K.. Do lokalu (...) najemczynie przyjeżdżała raz w miesiącu. Jednak już po kilku miesiącach od zawarcia małżeństwa sytuacja uległa zmianie i W. M. wróciła pod wcześniejszy adres. Z zeznań powoda, a także świadków A. G. i Z. K. wynika, że powrót był skutkiem zachowania małżonka, który nadużywał alkoholu. Odtąd centrum życiowe najemczynie ponownie znajdowało się w lokalu przy ul. (...) w G.. Z powyższych zeznań wynika, że małżonka w K. najemczynie odwiedzała raz w miesiącu, tylko po to, aby zapłacić rachunki i zapobiec powstaniu zadłużenia, które mogło doprowadzić do jego eksmisji z lokalu. O tym, że centrum życiowe W. M. znajdowało się w przedmiotowym lokalu świadczą również zeznania pozostałych świadków. W. G. (2) zeznała, że W. M. zamieszkiwała w ostatnich latach przed śmiercią pod spornym adresem, świadek widywała ją przy okazji wynoszenia śmieci, wyprowadzania psa. Świadek nie dostrzegła większych przerw. Z kolei, świadek K. K. widywała najemczynię co najmniej raz w tygodniu na klatce schodowej, czy podczas wyprowadzania psa. Świadek rozmawiała z nią np. o chorobie. Świadek widywała najemczynię także w zwyczajnych sytuacjach dnia codziennego, podczas mycia okien, robienia zakupów. Spośród przesłuchanych świadków najbardziej zażyłe relacje z najemczynią utrzymywała Z. K.. Wiedziała ona o szczegółach życia małżeńskiego matki powoda, a także o jej chorobie. Kobiety spotykały się, odwiedzały, widywały podczas zakupów. Świadek Z. K. odwiedziła również najemczynię w szpitalu kilka miesięcy przed jej śmiercią. Świadek A. M. (2) zeznała, że najemczynie wyprowadziła się do męża, a do G. jedynie często przyjeżdżała w odwiedziny do powoda, zostając nawet na kilka dni. Zważyć jednak należy, iż świadek przez około trzy lata nie mieszkała w budynku, w którym znajduje się mieszkanie nr (...), a jedynie sporadycznie odwiedzała syna. Nie pozostawała także w zażyłych relacjach z najemczynią, nie wiedziała nawet o jej chorobie. Stąd, zeznania te nie są miarodajnym środkiem dowodowym na okoliczność zamieszkiwania najemczynie w spornym lokalu.

Zważyć należy, iż kwestionując stałe zamieszkiwanie W. M. w spornym lokalu pozwana wskazywała, że w dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia onkologicznego najemczynie widnieje adres zameldowania w K., a także adres córki (G., ul. (...)). Zważyć jednak należy, iż w dokumentacji wpisano adres zameldowania, jaki widniał w dowodzie osobistym. Materialnoprawną jednak przesłanką uwzględnienia powództwa wytoczonego na podstawie art. 691 kc jest wspólne zamieszkiwanie osoby razem z najemcą, a więc określony stan faktyczny, a nie stan prawny wynikający z treści decyzji administracyjnej o zameldowaniu (por.: wyrok SN z 29 września 1998 r., II CKN 910/97, niepublikowany). Stąd sam adres zameldowania nie przesądza o stałym zamieszkiwaniu. Strona pozwana wskazywała również, że najemczynie najpewniej przyjeżdżała do T. z K. na badania, a także wskazywała, że dłuższe pobyty na Oddziale Dziennym Chemioterapii są możliwe wyłącznie w przypadku pacjentów mających problemy z codziennym stawiennictwem na leczenie z uwagi na odległe miejsce zamieszkania. Zważyć jednak należy, iż dokumentacja medyczna dotycząca pobytów najemczynie na Oddziale Dziennym Chemioterapii dotyczy okresu 2010-2012, a nie okresu bliskiego dacie śmierci. Nadto, w świetle zeznań świadka A. G. nie budzi wątpliwości, że stan najemczynie pogorszył się około 2016r., co z kolei prowadzi do wniosku, że po tej dacie mogły istnieć wskazania do hospitalizacji niezależnie od miejsca zamieszkania.

Strona pozwana wskazywała także, że przed śmiercią najemczynie mieszkała w lokalu córki. Jednak z zeznań powoda i świadka A. G. wynika, że było to związane z koniecznością zapewnienia W. M. niezbędnej pomocy i opieki, podczas gdy zamieszkujący w spornym lokalu powód pracował za granicą. W doktrynie wskazuje się, że z reguły nie będzie stanowić stałego zamieszkania pobyt osoby bliskiej w celu udzielenia doraźnej, choć nawet dłużej trwającej pomocy najemcy mieszkania. Zaznaczyć należy również, że przepis art. 691 § 2 kc odnosi się do zamieszkiwania w znaczeniu stałego

przebywania w określonym lokalu (por.: K. Pietrzykowski (w:) Kodeks cywilny. Komentarz, t. II, Warszawa, 2005, s. 449-450; J. Jezioro (w:) Kodeks cywilny. Komentarz, pod red. E. Gniewka, Warszawa, 2006, s. 1103). Zdaniem Sądu można powyższy pogląd odnieść także do sytuacji najemcy, który w szczególnych okolicznościach życiowych nie może uzyskać niezbędnej pomocy od osoby bliskiej wspólnie z nim zamieszkującej.

W związku z powyższym na podstawie art. 691 kc Sąd ustalił, iż powód R. S. wstąpił w stosunek najmu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w budynku przy ul. 3-ego M. 16 w G., w miejsce zmarłej w dniu 3 stycznia 2019 roku jego matki W. M..

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającej niniejszy spór pozwanej Gminy M. G. na rzecz powoda kwotę 332 zł, na którą składa się opłata za czynności fachowego pełnomocnika w stawce minimalnej określona stosownie do § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (270 zł) powiększona o podatek od towarów i usług w aktualnie obowiązującej stawce 23 %.

Ponadto, na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 3 ust. 2 pkt. 1 i art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej Gminy M. G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 200 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.